

oftast alldeles för fort och ändå, på fyllan vinner de.

Fredrik Eriksson

SONGDOG

The Time of Summer Lightning

ONE LITTLE INDIAN/BORDER

Seeeegt. Lyndon Morgans pratar sig igenom tolv spår. Lågmålt ackompanjerad av akustisk gitarr, minimalt med trummor och ett och annat sprött blås. Lyndon skulle satsa på att skriva en bok istället. Texterna är intressanta. Han berättar om tjejer som tuggar tuggummi. Om gitarrer. Om barndomsminnen. På skiva blir det en lång dags färd mot natt. Och tänk vilken bra boktitel *The Time of Summer Lightning* är.

Per Lundberg GB

STEREO LAB

Oscillons from the Anti-Sun

TOO PURE/

Begreppet retrofuturism är extremt symbiotiskt med Stereolab. De är verkligen en institution på området med mild psykedeliska vackra färger, Jetsons, vintageinstrument och en distanserad stillsamt kärleksfull kyla. Drömmar om mänskliga transportör, svävare och köksrelaterad AI förpackad i filmmusikalisk, softrock, Francoise Hardy, kraut och Bacharach. Alltid lika svalt, elegant som en ung Jane Fonda med laser. Bubblande datorer med mjuka former som bara vill en väl i skimrande dioder.

Under mitten av 1990-talet sammanföll deras estetisk perfekt med allmänt rådande trender, långt bort ifrån heroinister från nordvästra USA och stroppiga brittoppare, aldrig har väl en bubblande Moog vara så tilltalande. Det var modernt, det var elegant och perfekt, det var sextiotial utan hippies, det var majsjuor upp i himlen.

Boxen *Oscillons from the Anti-Sun* innehåller tre skivor och en DVD. Det mesta kommer från mer eller mindre obskyra singlar, EP-skivor och promos, utgivna på deras etikett Duophonic från 1993 och framåt (den fantastiska första samlings-skivan *Switched On* med äldre Duophonic-ryllar återutgavs också tidigare i år). Det jag slås av förutom överflödet av material de spelade in under de här åren utöver i alla fall tre fantastiska skivor (*Transient Random - Noise Bursts with Announcements*, *Emepor Tomato Ketchup* och *Dots and Loops*) är hur hållbar deras musik är så här många år senare. Jag trodde, när jag först började bita i lådan, att jag fullständigt hade lämnat retrofuturismen bakom mig, men efter första skivans inledande *Jenny Ondioline* är jag helt med i rymden igen. Överflödet av välorganiserad elegant popmusik är mer än knäckande. Förra årets *Margarine Ecilipse* kändes då som en daterad upprepning av allt det här goda trots ändå god kvalitet. Saknaden av Mary Hansen överskuggade skivan på ett inte allt för konstruktivt sätt kanske. Det jag insett nu är att tidsandan är något övervinningsbart och att jag fortfarande charmas av en farfisa i kortkort.

Fredrik Eriksson

SUICIDE WATCH

Global Warning

MAUSOLEUM/BORDER

Det är oftast väldigt intressant och roligt att läsa bandens tacklista i konvolutet, ibland blir det en rejäl överraskning och en fingervisning om vad medlemmarna är för några personer. Gitarristen Simon i trash metalbandet Suicide Watch tackar, förutom mer givna band som Metallica, Dark Angel och AC/DC, även Britney Spears, David Beckham, Chevy Chase och galningarna i Jackass. Jag vet inte riktigt

vad det säger om gitarristen i fråga men humor har han i varje fall.

Musiken på *Global Warning* skiljer sig inte speciellt mycket från något annat som huserar i samma genre, förutom att sången ibland påminner mer om skriken som brukar förekomma i hardcoreband. Annars är det tunga, snabba och sylvassa gitarriff uppbackade av ett hysteriskt trumbatteri från Ade. Men trots det höga tempot vill det inte riktigt komma igång utan kvartetten trampar mest luft under långa perioder.

En annan sak som kanske skiljer Suicide Watch från vanliga traditionella trash metalband, förutom hardcoresången, är att texterna behandlar människans värde och bandet hycklar inte med sina politiska åsikter på vänsterkanten. Efter varje låttext i konvolutet följer citat från er rad olika författare, bland annat T.S. Elliot och Oscar Wilde, och politiker som Vaclav Havel och John F. Kennedy. Men de tar även med ett citat från Bibeln och bara det är ju värt ett utropstecken.

Andreas Eriksson

CHIP TAYLOR AND CARRIE RODRIGUEZ

Red Dog Tracks

TRAIN WRECK/ROOTS

Hjärta, smärta, övergivenhet, längtan och alkohol. Kanal 5:s nya såpa? Nej, Chip Taylor och Carrie Rodriguez nya platta.

Lågmålt och naket. Vackert gitarrspel av Bill Frisell. Folkmusik i amerikansk nybyggaranda. Gitarr, banjo, munspel och fiol. Tillsammans med Chip och Carrie på sång. Ömmande vackert stundtals. I långa loppet lite ointressant. Men Chip är Chip om man säger så.

Per Lundberg GB

TEAM SLEEP

Team Sleep

WARNER

Ryktena gjorde gällande att Deftones hade nytt material på gång. Så dyker plötsligt Team Sleep upp och låter rakt av som Deftones. Förvirrande, minst sagt. Tills det står klart att det är sångaren Chino Morenos sidoprojekt sedan elva år som slutligen pressats på skiva. Miniturnéer har avverkats, inspelningar i massor har samlats och slutresultatet håller måttet skapligt. I rätta doser. För det låter bra när det låter just som Deftones. Speciellt i albumets öppningstriss *Ataraxia*, *Ever (Foreign Flag)* och *Your Skull is Red*. Då glänsar det rejält, vilket tyvärr inte är adjektivet för resten av albumet. Överlag är det ojämnt, med små uppstickare och avvikare.

Trots att omväxling oftast varierar och förhoppningsvis berikar gör Team Sleep att jag saknar Deftones mer än någonsin.

Niklas Simonsson

TURBULENCE

Songs of Solomon

VP/PLAYGROUND

Vad har hänt med Turbulence? 2003 var han kung och släppte osannolika fem album varav åtminstone tre höll hög klass. Turbulence var inte bara Lill-Sizzla långre. Han värmdes visserligen upp för sin förebild under *Real Thing*-turnén under året men på skivfronten spöade han skiten ur de flesta, inklusive Sizzla själv, det året.

Nu har någonting gått snett. Förra skivan *Triumphantly* var faktiskt värdelös och de inledande låtarna på *Songs of Solomon* visar inte på någon skärpning. Andra halvan av skivan är dock bättre och det hela landar väl i alla fall på en tvåa eller svag trea. Synd bara att det kunde varit så mycket bättre. Lyssna på den gamla singeln *Unify* som är med på plattan så förstår ni vad jag menar. Flera klasser bättre än resten av materialet.

Överraskande nog är det inte heller någon fisproducent som står bakom rytmerna utan självaste 'Fattis' Burrell. Dubbel besvikelse. Något annat kan det inte bli.

Isac Nordgren

TWOPOINTEIGHT

Two Pointeight

MUSE ENTITY/BORDER

Tung och melodios punkrock, inte speciellt långt ifrån Rancid om du plockar bort de flesta ska-influenserna, forcerar ut ur Two Pointeight. Sångaren Fred B Jerk har en röst som genomgått många bataljer med innehåll i whiskeyflaskor och det är en passande och stundtals underbar krydda till anrättningen. Men ibland vill jag bara skrika be honom att harkla sig och spotta ut den värsta gröten ur munnen. Resten av det svenska punkrockbandet består av Skinny Lopez på bas och sång, Karl O J på gitarr och sång samt Burner på trummor och de bildades redan för tio år sedan. Med ett förflutet som förband till bland andra Backyard Babies och Rachel Stamp är de nu redo att själva leda publiken i galen dans.

Debuten *Two Pointeight* faller mig perfekt i smaken och står ut från det mesta av punkpaketet som envisas med att släppa skivor som bara fungerade i början av nitio-talet. Nyligen blev de klara som förband till Bad Religion och det känns ganska logiskt.

Andreas Eriksson

BOBBY VALENTINO

Disturbing tha Peace Presents: Bobby Valentino

DEF JAM/UNIVERSAL

22-åriga Bobby Valentino debuterar på Ludacris-etiketten *Disturbing Tha Peace* med en skiva i samma anda som singeln *Slow Down* – modern, sofistikerad r'n'b som placerar honom i sovrummet snarare än på dansgolvet. För även om han ser ut som en thug på omslaget är Bobby en av de känsliga killarna. Aldrig skrytsam, aldrig en player. Han levererar sina lines lika snyggt som Joe gjorde på *I Wanna Know*. "Jag tror att den här skivan kommer särskilja mig från andra manliga sångare, eftersom jag verkligen värdesätter kvinnor" säger han och bekräftar än en gång att han inte är killen du vill att din flickvän ska spendera för mycket tid tillsammans med.

Thomas Nilson

VANESSA AND THE O'S

La Ballade D'O

CAPITOL

Vi minns alla när Dr. Alban, Brolin och Borg slog ihop sina (penning)påsar och gjorde en riktigt fräsch sommardänga. Nu har ett lika otippat gäng under namnet Vanessa And The O's bestämt sig för att försöka erövra juni, juli och augusti. För det var väl ingen som väntat sig att de rutinerade svenska poppojkarne Niclas Frisk och Andreas Mattsson skulle slå ihop sina påsar med ex-pumpen James Iha och fransyskan Vanessa Quiñones. Resultatet låter precis så som jag har förväntat mig.

La Ballade D'O samlar kvartettens musikaliska bakgrunder, inte som en smet utan som en tårta där varje medlem har ett eget lager. Fundamentet skakar till en början, men efter ett par lyssningar visar sig det vara ett riktigt stabilt och annorlunda bygge som präglas av en professionalism som ändå rymmer debutens naivitet.

De fyra kokornas särpräglade bidrag till trots finns det någon sorts Velvet Underground möter Stereolab på julafton-känsla över hela materialet. Detta är de mjuka och vaggande ljudens högtid, kanske främst i den vackra *Stand*, där melodin är en svag strimma cigarettök